

net ønskede imidlertid ikke i efteråret 1990 at tage stilling til de modtagne svar under henvisning til, at Landsforeningen Sindslidendes Vel havde klaget til ombudsmanden over forholdene på Nordvang.

Justitsministeriet besvarede efter anmodning fra Ombudsmanden henvendelsen fra Landsforeningen Sindslidendes Vel. Justitsministeriet fandt med en henvisning til en redegørelse fra Københavns Amt ikke grundlag for at foretage videre i sagen. Af den pågældende redegørelse fra Københavns Amt fremgik bl.a., at amtets problemer med at overholde bestemmelsen om faste vagter ved bæltefikseringer forventedes løst, efter at amtet den 1. september 1990 havde indgået en aftale med Danske Lægestuderendes Vagtbureau om en supplerende vagtordning.

Indenrigsministeriet, der fører tilsyn med amtskommunerne, og ombudsmanden fandt under henvisning til Justitsministeriets svar til Landsforeningen Sindslidendes Vel heller ikke anledning til at foretage videre i sagen.

Sagen blev herefter behandlet på et møde i tilsynet den 6. februar 1991. Tilsynet fandt på baggrund af sagen og de oplysninger, der fremgik af de modtagne svar, anledning til at fremkomme med nogle kommentarer. Af tilsynets skrivelse af 18. februar 1991 til amtskommunerne, Københavns og Frederiksberg Kommuner og Rigshospitalet fremgik bl.a. følgende:

»Tilsynet noterer sig med tilfredshed, at problemerne i Københavns Amt har fundet en løsning.

Det fremgår af de besvarelser, som tilsynet har modtaget, at der, når der ses bort fra problemerne på Nordvang, kun ganske undtagelsesvis har fundet bæltefikseringer sted, uden at der har været fast vagt. Der har desuden været tilfælde, hvor der ingen vagt har været i korte perioder, hvilket bl.a. tilskrives tilspidsede situationer i afdelingerne og vagtskifte.

Tilsynet finder, at det nu, hvor reglerne må være kørt ind, ikke længere bør forekomme, at der sker bæltefikseringer, uden at der er fast vagt.

Det fremgår af besvarelserne, at den faste vagt som altovervejende hovedregel praktiseres således, at der er en fast vagt for hver bæltetikret patient. Kun undtagelsesvis er det forekommet, at der er en fast vagt for to eller – tilsyneladende i meget få tilfælde – flere bæltetikretede patienter. Fra flere sider er det blevet påpeget, at den faste vagt så vidt muligt praktiseres således, at den bæltetikretede patients ønsker imødekommes.

Det samlede billede, der tegner sig vedrørende praktiseringen af reglerne, giver ikke tilsynet anledning til bemærkninger.

Om vagternes kvalifikationer og uddannelser fremgår det af besvarelserne, at enten anvendes afdelingernes eget uddannede personale, eller der skaffes uddannet personale udefra. I et betydeligt omfang anvendes der medicinstuderende som vagter. De medicinstuderende kontaktes gennem Foreningen af Danske Lægestuderendes (FadL) vagtbureauer. De medicinstuderende gennemgår en særlig uddannelse som FadL-vagter.

Tilsynet finder det vigtigt, at det sikres, at de personer, der anvendes som faste vagter, har et grundlæggende kendskab til psykiatri.

Af de modtagne besvarelser fremgår, at kun meget få sager vedrørende kravene om faste vagter ved bæltefikseringer har været forelagt de psykiatriske patientklagenævne. Der tegner sig endnu ikke nogen praksis hos patientklagenævnene.

Det bemærkes i den forbindelse, at de psykiatriske patientklagenævne kan behandle klager over tvangsbehandling, tvangsfiksering, anvendelse af fysisk magt og beskyttelsesfiksering på de psykiatriske afdelinger. De psykiatriske patientklagenævne kan dermed behandle en type sager, som også kan behandles af tilsynet. Tilsynet har i den anledning besluttet, at konkrete sager, som rejses over for tilsynet, og som åbenlyst hører under patientklagenævnens kompetence, skal henvises dertil. Tilsynet finder det endvidere ikke rigtigt at fungere som en slags ankeinstans for Sundhedsvæsenets Patientklagenævne, som de psykiatriske patientklagenævns afgørelser kan påklages til.